

JI I NJOHUR PËR DASHURINË TËNDE

Dashuria është më tepër një çështje e vullnetit sesa e ndjenjave. Ajo nuk është një gjendje fantazie që biem brenda, por një veprim i paramenduar që unë vendos të ndërmarr. «Dashuria është një vendim që vjen nga vullneti im. Unë mund të zgjedh të dua. Unë mund të filloj pikërisht tani – në shtëpi» (Autor i panjohur).

Dashuria e shfaq veten në të dhënë. «*Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha...*» (Gjo. 3:16). «*Biri i Perëndisë, që më deshi dhe dha jetën për mua*» (Gal. 2:20). Duke qenë se ka më shumë lumturi të japësh, sesa të marrësh, Zoti ka gjithmonë privilegjin që të jetë më i bekuari.

Ajo është shenja dalluese për të krishterët. «*Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin*» (Gjo. 13:35).

Ajo shtrihet si te njerëzit e pakëndshëm ashtu edhe tek ata të këndshëm, si tek ata që janë të shëmtuar ashtu edhe tek ata që janë të pashëm.

Ajo i përgjigjet çdo harbutërie me mirëdashje.

Pa dashuri çdo shërbesë e krishterë është e kotë. Dashuria është më e mirë se shfaqja më madhështore e dhuntive të Frymës (1 Kor. 13:1-3). Hiri është më i rëndësishëm se dhuntia.

Në raste mosmarrëveshjesh, dashuria nuk shpall një vendim derisa të ketë dëgjuar të dy anët e ngjarjes (Fja. 18:13).

Dashuria nuk ka një frymë kritike dhe gjykuese. Kur dikush po dënonte një tjetër në lidhje me çfarë dukej se ishte një dështim frymëror, Heri Ajrënsajdi (Harry Ironside) do të citonte këta rreshta nga Adelajde Proktori:

*Mos gjyko: veprimet e mendjes
dhe të zemrës së tij ti s'mund t'i shohësh.
Ajo që për syrin tënd të dobët është një njollë
në dritën e pastër të Perëndisë mund të jetë veç
një shenjë – që ka ardhur nga ndonjë fushë betejë
ku ti do të mbeteshe pa ndjenja dhe do të dorëzoheshe.*

Ajo shmang të dënuarit e bazuar vetëm mbi prova rrethanore. Ajo shmang të folurit negativ apo kritik për të tjerët.

Dashuria mund të jetë e prerë. Ajo mund të dënojë mëkatit dhe të ndëshkojë mosbindjen (shih Fja. 13:24). Kjo njihet si dashuri e fortë.

E para e Korintasve 13 është kapitulli i dashurisë. Këtu Pali e përshkruan dashurinë ashtu siç shihet në jetën e Zotit Jezus dhe sikurse ne duhet ta praktikojmë atë. Tema që përshkon këtë kapitull është: dashuria mendon për të tjerët më tepër se veten.

Dashuria është e durueshme. Ajo nuk është as e paduruar as gjaknxehetë.

Ajo është plot mirësi. Ajo kërkon gjithmonë mënyra për të treguar veprime të vogla që thonë: «Unë kujdesem».

Ajo nuk ka smirë. Ajo nuk i ka zili të tjerët. Një njeri i dashur nuk dëshiron të jetë si dikush tjetër apo të ketë zotërimet e të tjerëve.

Ajo nuk kërkon të duket, të mburret e krenohet.

Ajo nuk krekoset. Ajo kupton që s'ka asgjë që nuk e ka marrë dhe se nuk mund të bëjë asgjë nëse nuk i jepet fuqi nga Perëndia.

Ajo nuk sillet në mënyrë të pahijshme.

Ajo «*nuk kërkon të sajat*». Kjo mund të nënkuptojë rrugën e vet apo pushtetin e vet, famën e vet, pasurinë e vet apo pozitën e vet. Ajo nuk është egoiste.

Ajo nuk pezmatohet. Ajo nuk ndërkrehet dhe nuk xhindoset kollaj.

Ajo nuk dyshon për keq. Ajo nuk ia ngarkon, ashtu sikurse ngushëlluesit e Jobit, gjendjen e vështirë te një besimtar mëkatit në jetën e tij apo të saj.

Ajo nuk gëzohet për padrejtësinë, nuk është kurrë e kënaqur kur njerëzit trajtohen padrejtësisht,

edhe sikur ata ta meritojnë këtë.

Ajo nuk mban një listë për mëkatet (v. 5 TEV - Versioni i Anglishtes së Sotme).

Ajo gëzohet me të vërtetën. Kurdoherë që e vërteta fiton, dashuria kënaqet, pavarësisht se kush nderohet për këtë.

Ajo i duron të gjitha. Kjo mund t'i referohet durimit të barrës së të tjerëve dhe asaj të vet. Dashuria i duron sprovat, përndjekjet dhe dhembjet pa asnjë mendim për t'u dorëzuar.

Ajo i beson të gjitha. Ajo pranon interpretimin më të mirë të mundshëm të gjërave derisa evidenca të tregojë që e kundërta është e vërtetë. Kjo s'do të thotë që dashuria mashtrohet lehtë apo që është naive.

Ajo i shpreson të gjitha. Ajo është në pritje të një rezultati të mirë pavarësisht nga vështirësitë dhe zhgënjimet e pranishme.

Ajo nuk ligështohet kurrë. Fuqia dhe vlera e saj vazhdojnë pa patur rënie. Ajo fiton përfundimisht.

Dashuria arrin armiqtë tanë, arrin ata që na urrejnë. Ajo bekon ata që na mallkojnë dhe lutet për ata që na keqtrajtojnë. Kur na godasin, ajo kthen faqen tjetër. Ajo jep me tepër se ç'na kërkohet dhe jep hua pa ndonjë mendim se ato do të kthehen.

Ajo shtrihet përtej sjelljes së natyrshme duke dashur antipatikët, duke iu bërë mirë atyre që nuk bëjnë të mirën. Kjo nuk është mënyra se si ju bëheni bij të Shumë të Lartit, por mënyra se si ju e tregoni veten se jeni të tillë.

Dashuria është e mëshirshme ashtu siç është Perëndia, pasi Ai nuk na jep dënimin e merituar. Ajo silltet mirë me mosmirënjohësin dhe me të ligun. Ajo është e ngadalshme në gjykim apo dënim, por është e shpejtë në të falur. Ajo përpiqet të shohë Jezusin te besimtarët e tjerë, madje edhe tek ata që janë të pakëndshëm.

Zoti ynë është i dashur. Ai është dashuria e mishëruar. Neve na duhet një fjalor i zgjeruar dhe i përmirësuar për të përshkruar dashurinë e Tij. Fjalori i tanishëm që ne kemi nuk është i mjaftueshëm. Ai nuk ka mjaft mbiemra – qofshin pohore, krahasore apo sipërore. Gjuha jonë është varfëruar kryekëput. Fjalët e veçanta janë për të ardhur keq. Ne mund të shkojmë deri diku. Pastaj ne duhet të themi: «*Gjysma nuk është thënë ende*». Kjo temë e bën telef tërë gjuhën njerëzore. Le të fillojmë, atëherë, për një temë që nuk ka fund.

Dashuria e Tij është e përjetshme, e vetmja dashuri që nuk është e krijuar. Ajo është shumë e vjetër dhe e pafund. Mendjet tona lodhen të kuptojnë një dashuri që është e pakufishme dhe e pandërprerë.

Ajo është e pamatshme. Lartësia, thellësia, gjatësia dhe gjerësia e saj janë të pakufi. Kurrkund ne nuk gjejmë një cilësi kaq të lartë. Poetët e kanë krahasuar atë me hapësirat e mëdha të krijimit, por fjalët gjithmonë duket se bien poshtë nga pesha e kësaj ideje.

Dashuria e Tij për ne është e pashkak. Zoti ynë nuk mund të shohë asgjë tërheqëse apo të meritueshme në ne për të shtrirë dhembshurinë e Tij, megjithatë Ai na deshi gjithsesi. Ai e bëri këtë, sepse kështu është Ai.

Dashuria jonë për të tjerët shpesh bazohet mbi injorancën. Ne i duam njerëzit, sepse nuk e dimë me të vërtetë se si janë ata. Sa më shumë që i njohim ata, aq më shumë ne bëhemi të vetëdijshëm për të metat dhe dobësitë e tyre dhe pastaj ata nuk na pëlqejnë dhe aq shumë. Por Jezusi na deshi edhe pse Ai dinte gjithçka që ne do të bënim apo se si do të ishim. Gjithëdijshmëria e Tij nuk e anuloi dashurinë e Tij.

Por ka kaq shumë njerëz në botë – mbi gjashtë miliardë. A mund t'i dojë Sovrani të gjithë ata personalisht?

*Mes kaq shumë njerëzve, a kujdeset Ai?
A vjen dashuria e veçantë edhe te ti?*

Dhe është e vërtetë, për Të nuk ka njerëz askushë. Për të janë të gjithë të rëndësishëm. Dhembshuria e Tij shkon te çdo individ në këtë planet.

Një dashuria e tillë është e pakrahasueshme. Shumë njerëz e kanë njohur dashurinë e një nëne të

përkushtuar. Ose dashurinë besnike të një gruaje altruiste. Davidi e njihte dashurinë e Jonathanit. Dhe Jezusi e njihte dashurinë e Gjonit. Por askush nuk ka përjetuar diçka që mund të krahasohet me dashurinë hyjnore. Siç na kujton edhe një himn: «Askush nuk u kujdes ndonjëherë për mua si Jezusi».

Te Romakëve 8, Pali rrëmon gjithë universin për të gjetur diçka që mund ta ndajë besimtarin nga kjo dashuri, por Ai vjen duarbosh. As vdekja, as jeta, as engjëjt, as pushtetet, as fuqitë, as gjërat e tashme dhe ato të ardhshme, as lartësitë, as thellësitë, as ndonjë gjë e krijuar nuk mund ta ndajë besimtarin nga ajo.

Është mbresëlënëse të kuptosh që Ai që është i plotfuqishëm nuk mund të të dojë ty apo mua më tepër se ç'të do në këtë moment. Dashuria e Tij është absolutisht e pandalshme dhe e pakufizuar.

Në një botë ndryshimesh të vazhdueshme, të jep siguri të gjesh diçka që është e pandryshueshme, pra, dashuria e Krishtit. Dashuria jonë është me faza. Ajo është si një tren emocional. Por nuk është kështu me Zotin. Dashuria e Tij nuk lodhet dhe nuk ndryshon kurrë.

Ajo është edhe një dashuri e pastër, plotësisht e paprekuar nga egoizmi, nga kompromisi i padrejtë apo nga motivi i padenjë. Ajo nuk është e korruptuar dhe nuk ka as edhe një njollë të vogël.

Ashtu si hiri i Tij, edhe dashuria e Tij është falas. Për këtë mund të jemi përjetësisht falënderues, sepse ne jemi varfanjakë, lypës dhe mëkatarë të falimentuar. Madje edhe sikur të zotëronim të gjitha pasuritë e kësaj bote, ne prapë nuk mund të paguajmë dot as edhe një kapar sado të vogël për këtë dashuri kaq shumë të çmuar.

Kemi të bëjmë me një dashuri që është mrekullisht e paanshme. Ajo bën që dielli të ndriçojë mbi të drejtët dhe të padrejtët. Ajo e urdhëron shiun të bjerë pa dallim.

Dhe ndoshta ajo që është më mahnitëse për atë është që ajo është sakrifikuere. Ajo nuk e llogarit çmimin. Ajo e çoi Birin e shenjtë të Perëndisë në Kalvar për të treguar manifestimin e saj më të madh.

*Zot, edhe drejt vdekjes do të shkonte jotja dashuri,
asaj vdekjeje turpi dhe humbjeje,
për të mposhtur çdo armik tonin
dhe për të këputur forcën e azganit. (H. L. Rossier)*

Atje te kryqi ne shohim një dashuri që është më e fortë se vdekja, një dashuri që as dallgët e zemërimit të Perëndisë nuk mund ta mbytin.

Kjo dashuri unike e tejkalon njohurinë dhe i sfidon fuqitë e të shprehurit. Ajo është madhështore dhe e pangjashme, Everesti i çdo dhembshurie.

Ne mund të kërkojmë mbarë dheun për një fjalor më të mirë, për një fjalës më të madh që të përshkruante dashurinë e Zotit. Por do të ishte një kërkim i kotë. Vetëm kur të shkojmë në qiell dhe të soditim Dashurinë e mishëruar ne do të shohim më qartë dhe do të kuptojmë me një mendje më të mprehtë dashurinë e Perëndisë që është në Jezus Krishtin, Zotin tonë. Shpejtoje atë ditë, o i bekuari Zoti Jezus.

Ne nuk mund të jemi të ngjashëm me Krishtin pa qenë të dashur. Ne jemi urdhëruar ta duam Perëndinë me tërë forcën tonë të dashurisë, me tërë forcën tonë emocionale, me tërë forcën tonë intelektuale dhe me tërë forcën tonë fizike. Ne duhet ta duam të afërmin tonë me po atë forcë që duam edhe vetveten. Burrat duhet t'i duam gratë e tyre dhe gratë burrat e tyre. Familja e besimit, bota e njerëzimit të humbur, madje edhe armiqtë tanë – këta duhet të jenë marrësit e dashurisë tonë.

Ne shprehim dashuri kur e vendosim veten në shërbim të tjetrit. Ne shprehim dashuri kur ua japim paratë tona atyre që janë me të vërtetë në nevojë. Në fakt, Gjoni e provon dashurinë tonë përmes asaj që ne bëjmë me paratë tona. *Dhe nëse njëri ka të mirat e kësaj bote dhe sheh të vëllanë që është në nevojë dhe e mbyll zemrën e tij, si qëndron në të dashuria e Perëndisë?* (1 Gjo. 3:17).

Ai këmbëngul gjithashtu se dashuri e vërtetë do të thotë një gatishmëri për të dhënë jetën për vëllezërit (1 Gjo. 3:16). Nuk ka dashuri më të madhe se kjo (Gjo. 15:13). Kjo është rruga e kryqit.

Dashuria e një nëne është një nga pasqyrimet më të mëdha të dashurisë së Zotit për ne. Një nënë e krishterë fluturoi me avion nga Turqia për të dhuruar një veshkë për djalin e saj që po vdiste. Ajo mendoi që ky veprim mund të çonte në vdekjen e saj. Kur mjeku e pyeti: «A jeni e sigurt që doni t'i

jepni një veshkë Kenanit?», përgjigjja e saj ishte: «Jam gati të jap dy veshka».

Ajo mbulon një shumicë mëkatesh. Kjo nuk do të thotë që është kjo mënyra se si shlyhen mëkatet, por që dashuria hedh një vel dhembshurie mbi fajet dhe dështimet e të tjerëve.

Por dashuria mund të jetë e prerë. Ajo nuk e kursen korrigjimin kur nevojitet (Fja. 13:24). Kur një tas me mollë kalohet, dashuria zgjedh mollën e vrarë që dikush tjetër të mos e marrë atë.

Çfarë bën tjetër dashuria?

- Dashuria e pastron lajtoren dhe vaskën pas përdorimit.
- Dashuria siguron letër higjienike kur ajo mbaron.
- Dashuria i fik dritat kur ato nuk janë në përdorim.
- Dashuria shikon që ka punë për të bërë dhe e bën atë pa ia kërkuar dikush.
- Ajo mbledh mbeturinat që kanë rënë përdhe.
- Ajo hedh plehrat.
- Ajo ndërron gazolinën dhe vajin e makinës së marrë hua.
- Ajo nuk i lë njerëzit të presin, është e përpiktë me takimet.
- Ajo sigurohet që ushqimi t'i jetë kaluar të tjerëve në tryezë.
- Ajo nuk tallet me të tjerët dhe nuk bën vërejtje të thekshme e therëse.
- Ajo e largon foshnjën që bën zhurmë nga takimet që të mos shqetësojë të tjerët.
- Ajo punon që të ketë para për të dhënë (Efe. 4:28).
- Dashuria flet me zë të lartë që të mund të dëgjojë i shurdhëri.

Ajo fal dhe nuk mban mëri. Xhorxh Uashington Karverit iu ndalua pranimit në një kolegji, sepse ishte zezak. Vite më vonë, kur dikush e pyeti për emrin e atij kolegji, ai ia ktheu: «S'ka gjale!»

Kur dikush e pyeti Klara Bartonin: «A të kujtohet ajo gjëja e ulët që ajo grua tha për ty?», ajo iu përgjigj: «Jo vetëm që nuk më kujtohet, por e mbaj mend mirë që e ka harruar».

Ajo nuk gëzohet mbi mëkatet e të tjerëve (1 Kor. 13:6).

Dashuria i respekton dhe iu bindet prindërve dhe kujdeset në moshën e tyre të thyer. Ajo nuk bien në kurthin e të qenit të sjellshëm me të huajt dhe të pasjellshëm me Mamin dhe Babin.

Dashuria është e matur dhe e njerëzishme. Ajo shkruan shënime falënderimi dhe shpreh vlerësim në mënyra të tjera. Ajo i dërgon dhurata sidomos atyre që harrohen.

A e dini që bota vdes për pakëz dashuri?
kudo dëgjohej të qarat e tyre për pakëz dashuri.
për atë dashuri që ndreq gabime,
për atë dashuri që sjell këndime;
ata kanë pritur, oh, sa gjatë, për pakëz dashuri.